

Zarzuty i główne argumenty

W decyzji, której dotyczy niniejsza skarga, Komisja stwierdziła, że pomoc państwa wdrożona przez Hiszpanię zgodnie z art. 12 ust. 5 TRLIS jest niezgodna ze wspólnym rynkiem w odniesieniu do pomocy przyznawanej beneficjentom przy wewnątrz-wspólnotowych nabyciach udziałów. W tym względzie należy wyjaśnić, że ww. przepis dopuszcza możliwość odliczenia amortyzacji wartości przedsiębiorstwa powstałej w wyniku nabycia przekraczających 5 % udziałów w spółkach zagranicznych.

Skarżąca opiera swe żądania na następujących zarzutach:

- 1) Naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE w zakresie, w jakim Komisja uznała w zaskarżonej decyzji, że rozpatrywany w niniejszym przypadku środek stanowi pomoc państwa. Należy w tym względzie stwierdzić, że Komisja nie dowiodła tego, że rozpatrywany środek o charakterze podatkowym uprzywilejowuje niektóre przedsiębiorstwa lub produkcję niektórych towarów, a który to wymóg został ustanowiony w art. 107 ust. 1 TFUE. Komisja ogranicza się do założenia, że ten środek o charakterze podatkowym jest selektywny ze względu na to, iż dotyczy on jedynie nabywania udziałów w spółkach zagranicznych, a nie dotyczy takiego nabywania udziałów w spółkach krajowych. Zdaniem skarżącej takie rozumowanie jest błędne i stanowi zamknięte koło: okoliczność, że stosowanie rozpatrywanego środka — tak jak każdego innego przepisu podatkowego — opiera się na spełnieniu określonych obiektywnych warunków, nie powoduje tego, że środek ten ma de iure lub de facto charakter selektywny. Automatyzm zastosowanego przez Komisję rozumowania prowadzi do uznania każdego przepisu podatkowego jako mającego prima facie selektywny charakter.

Ponadto zarówno z analizy prawnej tego środka, jak i z przedstawionych przez Królestwo Hiszpanii danych statystycznych wynika, że art. 12 ust. 5 TRLIS stanowi przepis ogólny, mający zastosowanie, de iure i de facto, do wszystkich przedsiębiorstw będących zobowiązanych z tytułu zapłaty hiszpańskiego podatku od osób prawnych, niezależnie od ich wielkości, charakteru, sektora, do którego należą, oraz ich genezy.

Z drugiej strony, prima facie odmienne traktowanie ustanowione w art. 12 ust. 5 TRLIS, który w żaden sposób nie ustanawia mającej selektywny charakter korzyści, służy zrównaniu pod względem podatkowym wszystkich transakcji nabycia udziałów, niezależnie od tego, czy są one krajowe, czy zagraniczne, ze względu na to, że, jeśli, ze względu na brak możliwości sfinalizowania fuzji transgranicznych, amortyzacja wartości przedsiębiorstwa dotyczy jedynie krajowego wymiaru tej fuzji, w odniesieniu do którego istnieją umożliwiający to przepisy podatkowe, art. 12 ust. 5 TRLIS skutkuje jedynie rozszerzeniem tej możliwości na nabycie udziałów w spółkach zagranicznych.

Tytułem ewentualnym podnieść należy, że decyzja Komisji ma nieproporcjonalny charakter ze względu na to, że jej zastosowanie do przypadków przejścia kontroli spółek zagranicznych powinno sprowadzać się co najmniej zrównania ich z sytuacjami fuzji krajowych, jako takich uzasadnionych już strukturą i logiką hiszpańskiego systemu podatkowego.

- 2) Naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na naruszenie prawa przy określeniu beneficjenta rozpatrywanego środka.

Przy założeniu, że art. 12 ust. 5 zawiera elementy pomocy państwa, skarżąca podnosi, że, aby ustalić, jakie podmioty są beneficjentami pomocy, Komisja powinna była przeprowadzić wyczerpującą analizę ekonomiczną. Skarżąca w każdym razie twierdzi, że beneficjentami pomocy (w postaci nadmiernej ceny zakupu udziałów) są zbywający udziały, a nie, jak twierdzi Komisja, stosujące ten środek przedsiębiorstwa hiszpańskie.

- 3) Skarżąca powołuje się wreszcie na naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań w zakresie dotyczącym zastosowania nakazu odzyskania pomocy w czasie.

Skarga wniesiona w dniu 18 maja 2010 r. — Iberdrola przeciwko Komisji

(Sprawa T-221/10)

(2010/C 179/94)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Iberdrola, SA (Bilbao, Hiszpania) (przedstawiciele: J. Ruiz Calzado, M. Núñez Müller i J. Domínguez Pérez, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 zaskarżonej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżona w niniejszej skardze decyzja została także zakwestionowana w skardze T-219/10 Autogrill España przeciwko Komisji.

Zarzuty główne argumenty są podobne do tych podniesionych w ww. skardze. W szczególności skarżąca twierdzi, że:

- Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie, dochodząc do wniosku, iż środek ustanowiony w art. 12 ust. 5 Texto Refundido de la Ley del Impuesto sobre Sociedades (ujednolicono tekstu ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych — TRLIS) stanowi niezgodną z rynkiem wewnętrznym pomoc państwa, a to ze względu na to, że instytucja ta nie uwzględniła pozytywnych skutków stosowania środka i pominęła jego korzystny wpływ na realizację innych zamierzonych w postanowieniach traktatowych celów;

- Komisja naruszyła zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i równego traktowania, odchodząc od wytycznych określonych w komunikacie w sprawie podatków bezpośrednich oraz zgodnej z tym komunikatem własnej praktyki administracyjnej;
- Komisja naruszyła zasadę dobrej administracji, zgodnie z którą jest ona zobowiązana do starannego, dokładnego i bezstronnego zbadania wszystkich mających znaczenie elementów stanu faktycznego sprawy, a to ze względu na to, że nie przeprowadziła ona (jak uczyniła to w odniesieniu do nabycia o charakterze pozawspólnotowym) postępowania mającego na celu wykazanie zarzucanej selektywności środka postępowania i sprawdzenie, przed wyciągnięciem wniosków w tym zakresie, dokładnego zakresu istniejących w praktyce przeszkód dla mającej komercyjny charakter fuzji wewnątrzspólnotowej;
- Komisja naruszyła ciążący na niej obowiązek uwzględnienia ram traktatowych i zapewnienia spójnego stosowania norm dotyczących kontroli pomocy państwa oraz norm dotyczących innych zasad i zagwarantowanych w traktacie swobód, takich jak swobodny przepływ kapitału i tworzenie rynku wewnętrznego;
- zaskarżona decyzja jest niedostatecznie uzasadniona w zakresie dotyczącym istotnych aspektów dokonanej przez Komisję oceny selektywności środka i jego wpływu na konkurencję i wymianę handlową między państwami członkowskimi.

C(2009) 10350 z dnia 22 grudnia 2009 r. w sprawie anulowania części wkładu z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) do Programu Operacyjnego POR Puglia w zakresie Celu 1 2000-2006. Decyzja ta była przedmiotem skargi Regione Puglia i Włoch w sprawach T-84/10 ⁽¹⁾ i T-117/10 ⁽²⁾.

W uzasadnieniu skargi skarżąca powołuje się na:

- Nieważność decyzji C(2009) 10350 z dnia 22 grudnia 2009 r. na podstawie zarzutów i głównych argumentów przywołanych w sprawie T-84/10.
- Naruszenie art. 7 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 448/2001 z dnia 2 marca 2001 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/1999 dotyczącego zarządzania i systemów kontroli pomocy udzielanej w ramach funduszy strukturalnych ⁽³⁾, który przewiduje zwiększenie o 1,5 % stopy procentowej stosowanej przez EBC w stosunku do głównych operacji refinansowych, w zakresie w jakim zaskarżona nota obciążeniowa przewiduje stopę procentową, opublikowaną w Dz.U. w dniu 1 kwietnia 2010 r., zwiększoną o 3,5 %.

⁽¹⁾ Dz.U. C 113, z 1.5.2010, s. 58

⁽²⁾ dotychczas nieopublikowana w Dz.U.

⁽³⁾ Dz.U. L 64, z 6.3.2001, s. 13

Skarga wniesiona w dniu 20 maja 2010 r. — Regione Puglia przeciwko Komisji

(Sprawa T-223/10)

(2010/C 179/95)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Regione Puglia (Bari, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci F. Brunelli, A. Aloia)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- Unieważnienie noty obciążeniowej nr 3241001630 wydanej w dniu 26 lutego 2010 r. przez Komisję Europejską.
- Obciążenie pozwanej kosztami postępowania, wynagrodzeniami i opłatami oraz ryczałtowymi wydatkami ogólnymi.

Zarzuty i główne argumenty

Przedmiotem niniejszej skargi jest nota obciążeniowa z dnia 26 lutego 2010 r. wydana przez pozwaną na podstawie decyzji

Skarga wniesiona w dniu 18 maja 2010 r. — Banco Bilbao Vizcaya Argentaria przeciwko Komisji

(Sprawa T-225/10)

(2010/C 179/96)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, SA (Bilbao, Hiszpania) (przedstawiciele: J. Buendia Sierra, E. Abad Valdebro, M. Muñoz de Juan i R. Calvo Salinero, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja stwierdziła w nim, że art. 12 ust. 5 Texto Refundido de la Ley del Impuesto sobre Sociedades (ujednoliconego tekstu ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych — TRLIS) zawiera elementy pomocy państwa,